

Det gjorde mig så glad

Igen i år har vi haft mulighed for at hjælpe, et antal familier her i Ruds Vedby med en julepakke, hvis indhold består af ingredienser til en god julemiddag.

I forgårs pakkede Annette og jeg julepakker, så det ville noget.

Et par timer eller tre af mandagens fridag blev brugt, til at handle og pakke, snakke om løst og fast, alt og ingenting.

Det var en dejlig mission, vi var sendt af sted på, at kunne hjælpe andre, gøre godt og give en vis form for ydmyghed og taknemmelighed over, hvad man har.

Det glædelige budskab skal ud – og kun fantasien og (kræfterne) sætter grænser for, hvordan og hvorledes – at uddele julehjælp er en måde og en del af kirkens diakonale arbejde, men der er så mange andre måder.

At plante sol, at plante smil – at sætte sig ned og tale med, være sammen med, give ud af ens tid, er den egentlig ens egen tiden, næppe, men at give ud af ens tid til et medmenneske der har brug for det – det er skønt at kunne og i samtalen med andre, finder vi ud af, at vi er så ens vi mennesker.

Et hjerte kan gå i tusind stykker, sådan sang Anne Linnet en gang, et hjerte kan gå i tusind stykker, her hen mod juletid er hjerterne sårbare og følelserne hænger lidt mere uden på tøjet.

Det er ikke alle der har det godt.

Det er ikke alle der kan tage del i forbrugsfesten, nogle sidder med en dårlig økonomi.

Andre igen har ikke nødvendigvis ondt i økonomien, men i sjælen – de sidder med et savn, et sår, som har svært ved at læges og selvom det siges, at tiden læger alle sår, ja så springer arret op, fra tid til anden – og særligt ved fødselsdage og højtider og andre mærkedage, så gør det ondt.

Julen er en hård nyser for dem der har mistet, ægtefælle, barn, ven eller hvem eller hvad det nu måtte være, for livet er fuld af tab, af afsked. Af farveller.

På søndag er det lige før det er jul, hvor vi skal i kirke og høre om Josef og Maria, der må til Bethlehem, for de skal tælles, men der er ikke plads til dem nogen steder.

Kroværten forbarmer sig dog og de får plads i stalden, hvor Maria føder verdens frelser.

I evangeliet til på søndag bliver Johannes Døberen spurgt, hvem han er.

Johannes Døberen er blandt andet fætter til Jesus, han er en overgangsskikkelse mellem det gamle og det nye, den gamle pagt og den nye pagt.

Spørgsmålet til Johannes stiller også vi – men vi retter det mod det lille Jesus barn som ligger i krybben.

Er du ham ...

For ærlig talt – det er så let, at blive i tvivl – vi håber, vi længes.

De fleste, også jeg, har nogen forestillinger om, hvordan livet det skal være, for at være godt.

Vi har nogle forestillinger om, hvad det er som skal til og altså dermed også sommetider en manglende tilfredshed med det liv vi har.

Der er mange forventninger knyttet til det gode liv. Jeg kiggede i et dameblad forleden og blev helt svedt... for hvordan blive så autentisk som mulig ... og er det egentlig et mål i sig selv?

Er penge et mål i sig selv, ja, det er skønt, at have penge, at kunne klare sig, men det er ikke det der gør livet.

Ikke i mit univers.

Der er det, at der er mennesker at holde om og af, mennesker at tage både op og i sær nedture med.

Mennesker som holder ud, holder af og holder kæft, når livet gør ondt.

Når livet bliver for meget – så er det rart, at vide, der er nogen der bærer med på ens livshistorie. Det er de nære ting der tæller.

Simon Kvamm fra Nephew, så jeg forleden i Clement, han talte om det, at tro på Gud – han skulle i kirke juleaften – og så ville det så tage et helt år, før han kom i kirke igen..

Han talte om den der diffuse tro, mange har, de siger, ja, at der er mere mellem himmel og jord ...

sådan havde han haft det i mange år, holdt alle dørene åbne, men han var landet på det, der gav mening og retning i hans liv. Tro på Gud.

Jeg talte med en god bekendt som ganske pludseligt kiggede forbi i går.

Vi talte om ”åndeligheden” ved at polere gamle biler.

Det lyder sært, ik, men som vi talte om, der er altid noget der kan blive lidt bedre, der er altid noget at arbejde med.

Og jeg lo og tænkte – tja, manden har ret, tro, åndelighed, tvivl, livet og gamle biler eller for den sags skyld evangeliet bliver vi aldrig færdige med.

Jeg bliver heller aldrig færdig med at fordybe mig i fortællingen om Gud, om det lille Jesusbarn som følger os op over bjerge og ned igennem dale, mens vi er på vej – jeg bliver aldrig færdig med den fortælling – for den er også fortællingen om mit liv, at jeg og hvert eneste mennesker er underfuldt skabt og dybt inderligt elsket fra højeste sted af.

Den kærlighed som Gud har til os – hver i sær, den er uden lige, den kræver ikke, at vi skal præstere noget på forhånd, være autentiske, nej, vi har den på vores glatte ansigt – det er ren nåde – gratis, en gave og så samtidig, så har vi den kærlighed og er forpligtede på, at give den krop – den skal ud og deles med andre.

Livet visner, hvis ikke det bliver delt.

Vi havde det så godt Anette og jeg da vi havde pakket julepakker, og delt stort og småt, for det gør godt, at være noget for andre.

Glædelig jul og et velsignet nytår ikke mindst.

Marianne